

DREAMING JAPANESE

MARTY FRIEDMAN
WITH JON WIEDERHORN

**DREAMING
JAPANESE**

DREAMING JAPANESE

MARTY FRIEDMAN
WITH JON WIEDERHORN

Dreaming Japanese

Originally published by Permuted Press Book, New York

Copyright © 2024 by Marty Friedman

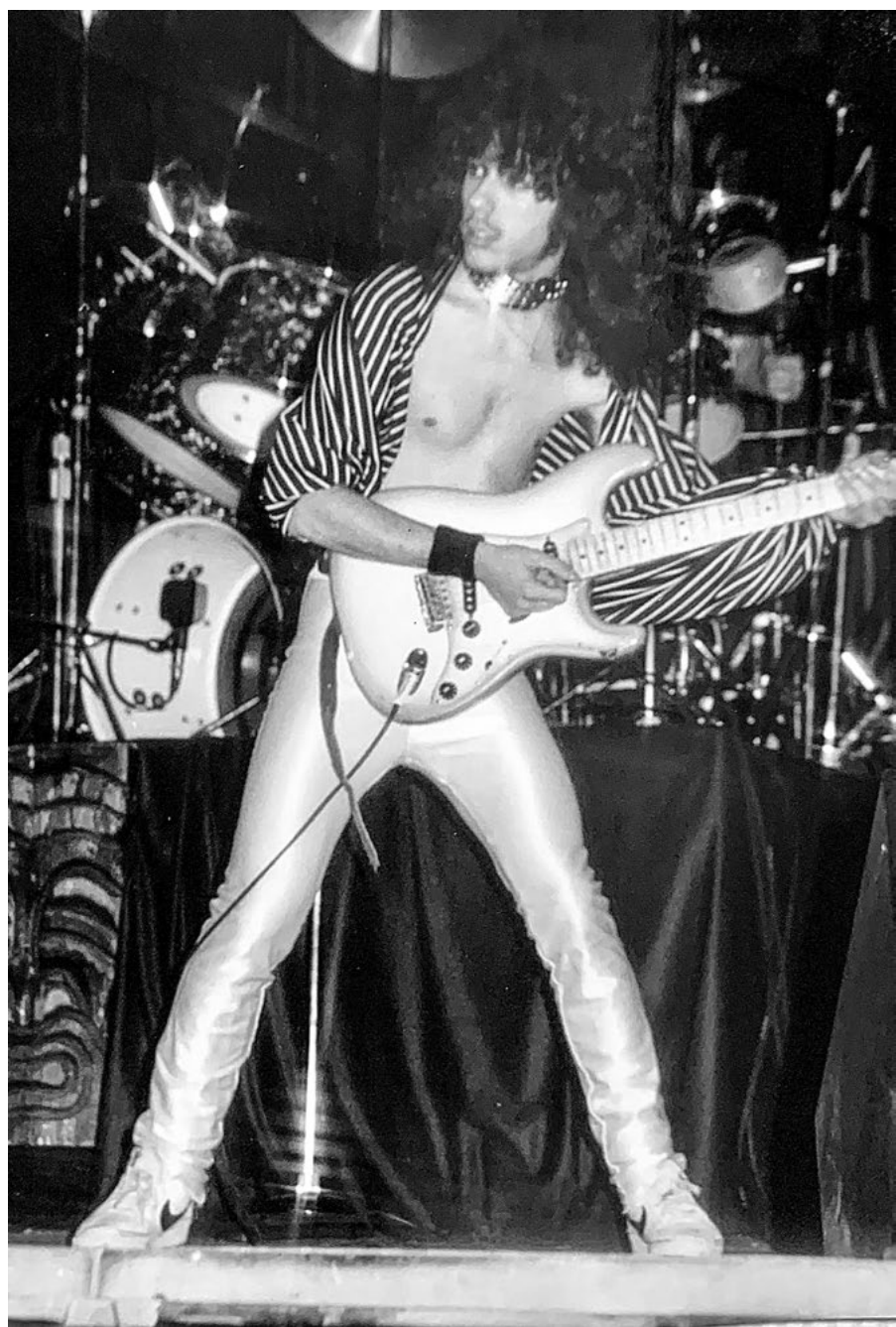
Translation © 2025 Zdeněk Pospíšil

Czech Edition © 2025 SMILE MUSIC s.r.o.

All rights reserved

ISBN: 978-80-909685-0-9

e-book ISBN: 978-80-909685-1-6

PROLOG

„CO TADY SAKRA DĚLÁM?!“

Tahle věta mi létala hlavou, když jsem se neohrabaně prodíral osazenstvem v jednom zaplněném izakaya baru v nejmenovaném japonském městě. Kromě mě byli všichni ostatní Japonci. Bylo to zvláštní a nové, ale postupem času se tahle situace pro mě stala zcela běžnou.

Hrál jsem tehdy na kytaru pro japonskou superstar zpěvačku Aikawu Nanase. V Americe je zvykem, že velké kapely pořádají po show občas afterpárty, ale v Japonsku je běžné, že přední umělci pořádají velkou oslavu v místní baru, kde se podává ikonické saké, prakticky po každém koncertu. Tam si členové kapely, crew, promotéři a spříznění hudebníci užívají lahodné krmě a nápojů, které takřka nikdy nedojdou.

Tyhle opulentní párty jsou tradičně místem, kde si člověk odpočine, poklábosí a zjistí, co nového japonský šoubyznys nabízí. Proto se všichni na podobné trachtace těší, jenže já byl tehdy jediný, kdo byl spíš nervózní než v toužebném očekávání. Nikdy jsem si nemaloval, že bych měl odjet do Japonska a dělat tam muziku. Připadal jsem si jako americký vyvrhel, daleko od komfortní zóny, kterou jsem znal. Cítil jsem se osamělý. Melancholie mě v tu chvíli naplňovala jako konev.

Samozřejmě to byly trochu falešné dojmy. Byl jsem součástí velké, fungující kapely, která mi skrze své členy a koneckonců i fanoušky, neúnavně projevovala svou lásku a vděčnost. Když jsem hrál sólo a hodil okem do publika, viděl jsem les rukou, které mě napodobovaly na své imaginární kytary. Jenže Marty na pódiu ze mě vždy po koncertě vystoupil. A tahle disproporce se přesunem do Japonska exponenciálně zvětšila. Nebyl jsem připravený na japonské zvyky a kulturu. Lidi se mnou v baru chtěli komunikovat, ale já mezi nás často vystavil propast o velikosti Grand Canyonu.

Všichni se bavili v těsných hloučcích, popíjeli a mohutně gestikulovali, zkrátka užívali si to. I když jsem v tu dobu už mluvil japonsky víc než obstojně, nedokázal jsem se s nimi bavit. Ta bariéra mezi námi nebyla jazyková ale sociální. Řešili přátele, historiky a situace, popisovali místa, která jsem neznal. Mohl jsem samozřejmě distingovaně kývat, usmívat se a dělat, že vím, o čem je řeč, ale to bych nebyl já. Proto jsem čekal na moment, kdy se budu moct vypařit a vrátit se zpátky na hotel. Večírky, které místní tolik naplňovaly, mě ubíjely a v době, kdy zábava společnosti došla svého vrcholu, už jsem spal dávno na pokoji.

Nemůžu říct, že bych se nesnažil. Občas jsem se pokusil konverzaci obohatit a zároveň se chytal všeobecně známých frází. Ale bylo to překotné a ve výsledku zbytečné. Nikdo mi nenaznačil, že bych nebyl vítán, přesto jsem měl pocit, že v tomto prostředí jsem nepatřičný.

Poprvé po dlouhé době jsem se cítil, jako bych opravdu nebyl na komfortním místě. Neměl jsem důvod cítit se jako odpadlík, vždyť jsem měl za sebou úžasnou kariéru v MEGADETH a také spoustu úspěchů jako sólový muzikant. Fanoušci mě léta respektovali, ve skříni jsem měl platinová alba, ale na japonském hudebním trhu jsem byl exot, který s místní muzikou nemá žádnou integritu.

J-pop jako takový byl pro mě velkou neznámou, přitom jsem se nově pohyboval v prostředí, kde všichni byli dlouholetou součástí scény. Rozpuk toho specifického žánru mě minul, a tak jsem byl

pro lidi z branže novou personou, která nemůže čerpat z historie a vzpomínat na hvězdné momenty coby pamětník. Jistě, spousta lidí mě znala z MEGADETH, kteří byli v Japonsku celkem populární, zažili jsme v zemi vycházejícího slunce velmi úspěšná turné a prodali spoustu desek, navíc fanoušci věděli, že pořádám kytarové semináře, které měly velkou odezvu. Těšil jsem se svého druhu globální popularitě, ale při mejdanech v japonských barech, jsem se cítil jako vetřelec.

Když se ohlédnu zpět, dochází mi, že jsem očekával jiný přístup. Měl jsem pocit, že se mnou bude zacházeno více v rukavičkách, abych řekl pravdu. Naplněn úspěchem minulosti, jsem najednou postrádal pevnou půdu pod nohama. Jako bych byl novic z neznámé mexické kapely. Nešlo o to, že bych neměl erudici, ale chyběly mi všechny ty momenty, které muzikanti kolem měli v hlavě a hlavně díky svým mentorům v krvi.

Spousta mých spoluhráčů byla přítom o dost mladších než já. Stačili nabrat penzum zkušeností, měli talent a byli ke mně vlídní. Cítil jsem z nich respekt, když se ptali, jaké je to být rockovou hvězdou v Americe. Naneštěstí, když jsme vyčerpali toto téma, nebylo už moc, o čem hovořit.

Na moment jsem si pak nalhával, že bych mohl překonat svůj ostych a stát se hvězdou večírků. Nebyl to můj styl, nikdy jsem nebyl od přírody společenský člověk, a i když jsem často přitáhl pozornost okolí a pobavil ostatní, nestal jsem se ani o píd' středem dění v mé vlastní mysli. Marty byl stále ztracen a raději se zase stáhl do své ulity a popíjel čaj oolong. Dál kolem mě probíhaly živé rozhovory, a já byl zase jako kluk, který by se rád usadil mezi své spolužáky ve školní jídelně, kteří se ovšem dobře bavili i beze mne.

Skutečnost, že jsem byl z USA a procestoval s muzikou celý svět, byly v tu chvíli komodity, které neměly v mé hlavě valnou cenu. Možná, že bych mohl začít trochu roztahovat ramena, ale já chtěl prostě zapadnout tady a stát se všeho relevantní součástí. A to hned. Paradoxně kluci z kapely toužili po tom, vypadnout z rodného os-

trova a hrát v cizině. To je mimochodem snem mnoha japonských hudebníků, kteří se žel nikdy o jeho splnění nepokusí.

Později mi došlo, že jsem se možná oddal myšlence, která byla úplně obrácená. Lidé kolem měli natolik velký respekt k mému hudebnímu odkazu, že se ostýchali mě zasunout do své bubliny. Nebo si říkali, že už jsem na odpis, když jsem se vydal touto cestou.

Japonsko bylo jejich teritoriem, které má své specifika i mantinely. Amerika oproti tomu byla rozpáleným kotlem, do kterého můžeš hodit cokoliv, a vše tam najde své místo. Pomalu mi došlo, že klady i záporny obou nesrovnatelných zemí a kultur poznám, až budu mít potřebnou zkušenost, o čemž se vám rozpovídám v hlavní části mé autobiografie.

Hříčkou osudu se mnou cloumal pocit, že jsem vyvrhel a zároveň si možná plním sen, který ke mně bezděky přišel. Hrát J-pop na nejvyšší úrovni, co by za to jiný muzikant dal. Snažil jsem se nepodlehout ani jedné ze silných emocí.

Mojí mantrou bylo: „Soustřeď se na výsledek.“

Abyste dosáhli velkých cílů, musíte zažít mizerné časy a překonat mimořádné výzvy. Věděl jsem, že pocit, jak jsem v cizí společnosti nepatřičný, nebo dokonce poněkud zbytečný, bude na chvíli ždímat mou hlavu jako citrón. Důležité bylo učit se jazyk a dále se zdokonalovat ve hře na nástroj. Oběma zmíněným výzvám jsem se postavil čelem a vyšel jsem z nich nakonec vítězně. Musím však uznat, že ochromující osamělost a sociální nepřizpůsobivost, které mě paralelně svázaly, byly větším oříškem. Po letech dokážu říct, že takhle unikátní situace mi v konečném zúčtování prospěla.

Nebyly tu žádné precedenty pro to, co jsem v Japonsku dělal a jak jsem na místní půdě žil a tvořil. Marně bych také hledal nápomocné ucho. Japonci jsou pravda k zahraničním návštěvníkům neuvěřitelně přátelští a vstřícní, ale cizinci, kteří se snaží Japonsko učinit svým novým domovem, mají dlouho pocit téměř opačný. Je třeba se zbavit dojmu, že se musíte totálně aklimatizovat, aby vás místní přestali brát za podivína. Výjimečnost totiž není nikde na světě slabostí.

Prozatím jsem ale byl pro Orient záhadou a ve své vlastní mysli outsiderem. Nebylo divu, že konverzace drhla. Jen skvělou kytarovou hrou a solidní japonštinou jsem si srdce Japonců nezískal.

Lépe řečeno jako hudebník jsem už na piedestalu byl. Ale bylo si třeba získat okolí jednoho po druhém, abychom se stali také přáteli v životě.

Paradoxní bylo, že mi nikdo nemusel radit. Můj vnitřní hlas mi říkal: „Bude to dřina, ale ty víš kudy jít. Nesejdeš z cesty, i když bude dlouhá a divoká.“

1

VYRŮSTAL JSEM V PŘESVĚDČENÍ, ŽE ČÍM POPULÁRNĚJŠÍ jste ve škole, tím méně toho víte o muzice. Sportovci, roztleskávačky nebo prostě fešáčky vypadající studenti pěstovali jiné zájmy. Proč by je měla zajímat nějaká muzika, nebo to, jak se tvoří? Celý svět měli na dosah ruky – randíčka, večírky, maturitní plesy, sportovní zápasy, chvála na ně přšela ze všech stran. Pro oblíbence je hudba jen soundtrackem jejich dobře se vyvíjecího života. Nemají ambici řešit, co vlastně teď hraje v rádiu, kdo tu písničku složil, nebo nedej bože, na jaké nástroje muzikanti hráli. To podstatné je být viděn, být obdivován, mít od koho sehnat drogy, když je potřeba a taky mít na výběr, koho si s sebou vzít do postele.

Z mé vlastní zkušenosti mohu říct, že musíte být trochu nemoderní, nepopulární, možná i trochu problematický a především mít spoustu volného času, abyste sypali z rukávu, že jméno původního kytaristy KISS je Ace Frehley a že obvykle hraje na model Gibson Les Paul Deluxe. Můžete se vsadit, že nikdo z fotbalového týmu mé školy, nebo vlastně žádného jiného týmu na našem ústavu, neměl o Frehleyem ani páru.

Když jsem vyrůstal, hudba jako hard rock byla pro děti, které takříkajíc stály stranou mimo populární dav, vítaným únikem a po-

třebným ventilem. Pro nás, co jsme marně vyhlíželi rande, neměli vysekanou postavu ani hezoučkou tvář, nenosili na sobě poslední výkřiky módy a nehonosili se přízní potenciálních modelek, byla tvrdá muzika útočištěm. S ní se slabí cítili silnými, a ti nejslabší nacházeli naději. Heavy metal je živnou půdou pro snění a platformou pro sdílení objevů. Neříkám to jen tak, sám dobře vím, že spousta dnes populárních muzikantů byla ve své generaci součástí družiny outsiderů a týpků na okraji mladé společnosti.

Byl bych ale nerad, kdyby vznikl dojem, že chci význam hlasité muziky marginalizovat jako nějaké spásné místo pro odpadlíky. Rock a metal může být záchranou pro dospívající trpící depresí nebo zneužívané, pro kluky a holky z dysfunkčních rodin, ale má samozřejmě v jádru mnohem hlubší smysl. V tuto chvíli chci ale vyzdvihnout fakt, že rock'n'roll dokáže udělat z trpaslíků obry. Jak jsem řekl prve, dnešní rockové supestar se často narodily s hodně blbými kartami v ruce. To ovšem nebyl můj případ.

Když jsem vyrůstal, nikdo na mě nevztáhl ruku, nebyl jsem zanedbaný, netrpěl jsem hladem. Nemusel jsem nikomu nic dokazovat. V podstatě můžu říct, že na rozdíl od některých mých kolegů jsem byl, jeden by řekl, až privilegované dítě.

Narodil jsem se Jerrymu a Marilyn Friedmanovým 8. prosince 1962 ve Washingtonu D.C. jako Martin Adam Friedman. Můj otec vyrůstal v ortodoxní židovské rodině v New Jersey. Mojí babičku z tátovy strany, Bessie Kleimanovou, a dědu, Morrisa Friedmana, spojil osud v New Yorku hned po vylodění, když dorazili do USA z Litvy a Rakouska.

Oba mluvili lámanou angličtinou se silným jidiš přízvukem a psát uměli jen hebrejsky. Znáte ty scénky, když se ko-

Chanuka ve Washingtonu.

mici snaží napodobit typické Židy? Přesně tak mluvili moji Bubbi a Zeyde (*pro nežidy, tak nazýváme babi s dědou*). Celá naše rodina dodržovala košer stravu, každý týden pilně chodila do synagogy, postila se na Jom kipur a o Sabatu nikdo nepracoval, nezapnul elektriku a téměř nepohnul jediným svalem. Všechny ortodoxní věci u nás měly své místo a zastání.

Možná si myslíte, že ruku v ruce s tím byla naše rodina nudná a zkostnatělá. Nebylo to tak. Nábožensky založení lidé nemusí být nikterak upjatí, častokrát to bývá naopak. Ortodoxní Židé jsou taky jenom lidé a moji Bubbi a Zeyde byli milující, veselí a zábavní. Jejich oddanost k judaismu byla sice velmi skálopevná, ale také byli hlasití, expresivní a akční. Snad proto jsem měl k nim tak blízko a hrozně se vždycky těšil, co nového je zas rozpálí doběla. Nebo ještě přesněji, čekal jsem až babička zase začne lamentovat a děda se chytí. Sice nemluvil moc, ale když už něco řekl, mělo to svou váhu, což babi na oko rozčilovalo. „Krocana rozkrájíme až dorazí Jerry. A dost, konec debat!“ Dlouho ve mně klíčil pocit, že děda dodržuje košer stravování vlastně kvůli babičce. Když jsem byl dospělý, dostala tahle moje domněnka konkrétní obrysy. To když jsem musel Zeydeho brát do jedné malé čínské restaurace na Sunset Boulevardu v LA, aby si tam pošmákl na asijské kuchyni. No, ruku na srdce, který Žid ve skutečnosti nemá rád čínské jídlo?

Naproti tomu rodiče mé mámy byli milí, ale strozí a obyčejní, což se vůbec nepodobalo matce, která je naopak živel a umělecky založený člověk překypující energií a vitalitou. Bylo zvláštní, že děda s babičkou neměli ani zlomek její energie a kreativity. Měli sice své vzdálené kořeny v Rusku, ale člověk by to na nich ani trošku nepoznal, protože už

Zeyde

byli z několikáté generace žijící v Americe. Moje máma Marilyn Steuer se narodila v Pittsburgu v Pensylvánii. Stejně jako já byla vždycky nejmenší na třídních fotkách. A taky byla strašně vybíravá. Radši by hladověla, než by snědla něco, co jí nechutnalo. S rodiči se během let přestěhovala do Washingtonu, D.C., kde děda Henry jezdil pro místní taxislužbu Diamond Cab. Mně se jeho džob líbil, protože vracel zákazníkům drobné z pověstné měničky, což bylo pro malého kluka jako zjevení. Dědeček byl však příliš citlivý na to, aby zůstal celý zbytek života za volantem drožky. Takže si po čase otevřel obchod s potravinami, pak zas zkoušel něco jiného. Vždycky se snažil vydělat dost peněz, aby máma nestrádala, což se mu také podařilo. Byla sice Židovka a pocházela v podstatě z dělnické třídy, ale byla mezi dětmi oblíbená.

To můj táta byl z trochu jiné sorty. Už dlouho předtím, než potkal mou mámu, byl váženým příslušníkem Národní bezpečnostní agentury (NSA). Dostal tam práci brzy, ještě když byl teenager, a postupně se vypracoval na vysokou hodnost GS-15, což odpovídá plukovníkovi v armádě. Táta pracoval na přísně utajovaných věcech a i když jsem neměl tušení, co celý den dělá, jsem si docela jistý, že to zahrnovalo kontrašpionáž proti Rusku. Jak jsem vyrůstal, představoval jsem si, že je zahrnutý i do nějakých dalších špiónských aktivit, když tak často cestoval do Thajska, Hongkongu nebo Koreje. Jednou ho prý vrtulníkem přepravili na opuštěný ostrůvek poblíž Marshallových ostrovů a nechali ho samotného, aby zkontroloval americká zařízení pro monitorování raket. Na chvíli se i on bál, že se pro něj nikdo nevrátí.

Já bych se asi zbláznil. Ale můj táta byl člověk z ocele. Konec konců v nebezpečném prostředí působil už od střední školy. I když byl ostrý jako břitva, uměl se s lidmi rychle spřátelit. To jsem po něm nezdedil, jsem společensky trochu slon v porcelánu. Odjakživa komunikuji raději prostřednictvím hudby a hry na kytaru.

Po střední škole zůstal můj táta v Jersey City a šel na St. Peter's College, kde byl bezpochyby jediným košer Židem v této jinak

Táta v Berlíně.

téměř kompletně křesťanské instituci. Byl vynikající student, navíc hvězda mnoha sportovních týmů univerzity, prostě prototyp frajer. Nejvíce vynikal v baseballu. Byl hbitým a silným pálkařem, spolehlivý hráč na třetí metu, něco jako Brooks Robinson. Šel mu i americký fotbal nebo dokonce golf. Myslím, že ze sportovního hlediska jsem musel být pro tátu velkým zklamáním. Nezdědil jsem po něm žádné atletické schopnosti. Budiž mu ke cti, že mi to nikdy nedal najevo. Na druhou stranu nedá se říct, že bych byl úplně dřevo. Neházel jsem jako holka a i když jsem byl postavou chcípáček, tak jsem zase tak slabý nebyl. Přesto na mě při rozřazování do družstev přišla řada až na konci.

Táta nejen aktivně sportoval, ale byl to taky typický zapálený sportovní fanoušek. Při sledování televize se věčně rozčiloval. Na sportovní mače jsme koukali spolu a byly to vzácné chvíle. Bylo

nemožné minout tátovu všeobjímající energii, která tryskala prostorem, složená střídavě z nadšení a vzteku. Pamatuju si na vtípnou momentku, kdy máma tatíkově oznámila, že se hodlá rozvést a on místo reakce řval na rozhodčího, který podle něj odpískal neexistující faul.

Poté, co táta dokončil vysokou školu, NSA zavětrila velký potenciál a zlákala ho do svých kanceláří ve Washingtonu, D.C. Tam táta velmi rychle kariérně rostl, což ovšem negativně působilo na jeho sportovní kariéru. Jednoduše mu chyběl čas trénovat. Bydlel ve velkém bytě s několika dalšími lidmi, kteří stejně jako on působili ve státní zprávě. Co jsem slyšel, tak to byl prý celkem šrumec. Holky rezidentů se na bytě docela střídaly, protože v 50. letech bylo terno klofnout člověka z eráru.

Víc toho o tátově etapě ve sdíleném bytě neprosáklo. Vlastně ano, ještě mi kdysi pustil informaci, že některé z dívek, které prošly apartmánem, byly velmi příčinlivé. Nejdále to dotáhla jedna velmi svolná slečna, která stihla mít mikrorománek se všemi pány, kteří byt obývali. Úctyhodný výkon, když vezmete v potaz, že těch džentlmenů mohlo být klidně pět. Jakmile táta potkal mámu, jeho bujaré časy skončily. Nebylo to proto, že by ho držela zkrátka, oni do sebe byli prostě hrozně zamilovaní. A vydrželo jim to dlouho, líbánky si prakticky prodloužili až do mé dospělosti.

Můj táta byl na svou přísně tajnou misi v NSA hrdý, ale nebyla to jeho vysněná práce. Vždycky chtěl být sportovním komentátorem. Věřím, že by v tom byl sakra dobrý a zahanbil by i Boba Costase. Měl dar řeči a vždycky disponoval hláškou, kterou mohl dát do placu. Do toho připočítejte gramatiku jako z učebnice a neuvěřitelnou znalost sportovních detailů, statistik a historie. Jeho láska ke sportu byla celkem nakažlivá. Přesto se jeho kariéra vinula skrze NSA, díky čemuž se táta komentátorem nikdy nestal. A oženil se mladý, tehdy to tak bylo zvykem. Nebylo nic divného na tom, že se člověk po dvacítce vzdal snů a stal se živitelem rodiny na plný úvazek. Jako dítě jsem to moc neřešil, táta byl pro mě hrdina z taj-

ných služeb, který měl přístup do míst jako málokdo. To bylo pro mě důležité. Jakou obět kdysi táta musel přinést, mi došlo, až když jsem se pomalu infiltroval do světa rock'n'rollu. Já se řídil svým srdcem, ale otec musel poslechnout rozum. Nikdy mu nezapomenu, jak se o nás postaral a vytvořil nám skvělé podmínky pro život.

Moje máma byla a stále je kreativní a eklektická autorka, scenáristka sitcomů, stand-up komička a také částečně byznysmenka. Jsem si jistý, že můj umělecký talent pochází od ní. Máti je celý život spolehlivým zdrojem smíchu a jakékoli emoce a city, které vysílám prostřednictvím své hudby, pocházejí z jejího genetického kódu a také bezpodmínečné lásky. Máma byla vždy dokonalou rovnováhou k vážné a praktické osobnosti mého táty.

Doma fungovala velmi tradiční domácnost. Táta se lopotil v práci a moje máma dřela doma a zajišťovala, aby náš dům byl pro nás všechny vřelým a příjemným útočištěm. Víím, že je divné, když někdo nazývá svou mámu kočkou, proto to řeknu radši jinak. Existuje písnička z 90. let s názvem „Stacy's Mom“ od FOUNTAINS OF WAYNE, která pojednává o teenagerovi, jenž se zamiluje do matky svého kamaráda. Pokud jste někdy slyšeli text písně, určitě mi porozumíte – „Martyho máma to prostě měla.“

Jsem si jistý, že tátu přitahovala její krása, ale postupně objevil i všechny ostatní skvělé věci, kterými máma oplývala. Byl jsem jediný kluk v sousedství, jehož máma vypadala jako sexy go-go tanečnice z klubu. Měla skvělou postavu, oblékala se provoka-

Manželé Friedmanovi.

tivně a byla cool, když budu mluvit současnou mluvou. Obzvláště ve srovnání s ostatními hospodyňkami v sousedství. Máma pro mě byla atraktivní ještě dřív, než jsem vůbec věděl, co tento termín znamená.

Ostatní máminy příbuzní zdaleka tak pohlední nebyly. Byli rozestí po východním pobřeží a jelikož jsme se později přestěhovali do městečka Laurel, které leželo mezi Washingtonem a Baltimorem, museli jsme je čas od času navštěvovat. Velká zábava to teda

Moje máma.

nebyla. Ne, nebyli to špatní lidé, měl jsem je rád, ale nerozuměl jsem si s nimi. Ani s dětmi, ani s jejich rodiči. Dva z mých bratranců přitom hráli na kytaru resp. bicí dříve než já. Jen jsme si prostě nepadli do oka, a to ani po tom, co jsem začal hrát profesionálně. Moje nejoblíbenější část návštěv proto byla cesta domů s tradiční zastávkou v McDonald's v Beltsvillu. Vždycky jsem si pochutnal na hamburgeru, a to mi mimochodem zůstalo dodnes. Rád si v tomto fast foodu zahřeším i v Japonsku.

Dva roky po mně přišla na svět má jediná sestřička Jill. Byla nádherná už od prvního okamžiku, kdy ji rodiče přivezli z porodnice domů. Vždycky jsem jí zbožňoval. Jill dneska žije v Atlantě se svým manželem, který pracuje u FBI. Tajné služby jsou asi naší rodině souzené. Mají tři děti, které jsou jako ze škatulky, téměř modelky. Jill sice není doktorka, ale má tolik zkušeností a tak vytríbené chování k pacientům, že strčí spoustu lékařů do kapsy. Pracovala jako chirurgická asistentka na pohotovosti, připravovala pacienty na vážné operace, asistovala při nespočtu zákroků a starala se o následnou péči, abych jmenoval jen několik jejích bývalých pozic. Je to anděl a přesně ten typ člověka, jakého bych

chtěl mít u lůžka, kdybych ležel ve špitále. Protože jsme od sebe daleko, voláme si pravidelně přes FaceTime, osobně se vídáme tak jednou, dvakrát do roka. Já vím, že je to trestuhodné, ale znáte, jak to dnes chodí.

Jill byla vždycky ta hodná, já byl zakuklený hajzlík. Když jí byly čtyři, pobývali jsme v létě u prarodičů v Silver Spring v Marylandu. Hráli jsme si venku a najednou se přihnal roj kobylek. Tak jsem jich pár chytil a jednu z nich nacpal do prázdné lahve od Coca-Coly. Tehdy s námi byla i sestřenice Linda, se kterou jsme Jill přesvědčili, že musí podstoupit „lékařský“ zákrok. Ten spočíval v tom, že jsem jí chtěl brouka nacpat do zadku. Naštěstí kobylky vypadly z flašky a odletěly kamsi žít si dál krátkým, ale blaženým životem. Operace se tak nezdařila, a navíc nebyla bez následků. Táta mě seřezal jako koně přímo před zraky všech příbuzných. Jill byla svatoušek, ale jednou mi to vrátila.

Tehdy jsem byl zpupný teenager a žili jsme zrovna na Havaji. Měl jsem zrovna den na zabití a pořád vydával nějaké zvuky. „Jestli nezavřeš hubu, obrátím ti na kytaru tuhle flašku guavové šťávy,“ vyhrožovala mi Jill. Měl jsem tehdy úplně novou kytaru Charvel Star na těle s grafikou pavučiny. Do té doby to byla moje

S Jill na lehátku.

Dr. Martin.

nejlepší kytara a najdete ji pro zajímavost v bookletu alba „One Nation Underground“ z roku 1983 od mé kapely HAWAII. Nevěřil jsem, že by Jill opravdu polila ten drahocenný nástroj šťávou, tak jsem ji pořád provokoval. Chyba lávky! Vylila celou sklenici lepkavé růžové šťávy přímo doprostřed těla kytary. Sirup byl všude. Na snímačích, v hardwaru, prostě všude. Zuřil jsem, ale došlo mi, že jsem si to zasloužil. Navzdory těmto incidentům jsme se sestrou vždycky byli největší spojenci. Je mým spojením s reálným světem, protože většinu času trávím ve své vlastní bublině. Hudební byznys vás do ní uvrhne raz dva.

Rodiče mého táty a celá jeho strana rodiny žili na druhé straně Států v LA a Las Vegas. Tátova sestra Rita a švagr Don Tell byli velmi důležitou součástí lasvegaské společenské scény; Rita pracovala v cestovním ruchu a Don byl šéfem kasina v Caesars Palace. To mi přišlo hrozně vzrušující, mít strejdu šéfa kasina.

Když jsme je čas od času navštívili, měli jsme všechno zdarma – jídlo, koncerty, večírky a další akce. V mé předpubertální éře to byl vrchol toho, co jsem si dokázal představit. Kdykoliv jsme jeli do Vegas, těšil jsem se jako capart na svoji první hračku. Unášen vírem vzrušení a hazardu, užíval jsem si čas ve společnosti svých sestřenic Bonnie a Michele. Chodili jsme očumovat do heren, a často zůstávali až do noci.

Byli jsme jednoduše tak blízko nočnímu životu v Las Vegas, jak jsme jen v našem telecím věku mohli. Někdy jsme se s Bonnie a Michele potloukali poblíž kasin v hotelech a tajně si zahráli na výherních automatech, když se zrovna nikdo nedíval. Obě sestřenky byly roztomilé, chytré a bystré. Připomínaly mi v tomto směru mého tátu. Cítil jsem se s nimi cool a dospělejší. Byly rozhodně mnohem zábavnější než obrylené šprtky na naší základce.

Pokaždé, když jsme letěli zpátky do Marylandu, už v letadle se mi stýskalo po bratracích a sestřenicích. Stejně tak kdykoli jsme museli opustit prarodiče, bolelo mě srdce. Vždycky jsem se bál, že je to naposledy, co je uvidím. Obraz Bubbi a Zeydeho, jak

DREAMING JAPANESE

Se ségrou a losangeleskou Bubbi.

stojí na schodech před jejich bytem na Curson Avenue ve starší rusko-židovské čtvrti Hollywoodu a mávají nám na rozloučenou, když odcházíme, je mi vryt do paměti navěky. A vidím ho stále křišťálově jasně.